

СВІТ
між
СЛОВАМИ

СВІТ
між
СЛОВАМИ

Анастасія Бурмістр

АНАСТАСІЯ БУРМІСТР

СВІТ МІЖ СЛОВАМИ — ДНІПРО: СЕРЕДНЯК Т. К., 2026, — 102 С.

УСІ ПРАВА ЗАХИЩЕНО.

ЖОДНА ЧАСТИНА ЦЬОЇ КНИГИ НЕ МОЖЕ БУТИ
ВІДТВОРЕНА, ЗБЕРЕЖЕНА В ПОШУКОВІЙ СИСТЕМІ
АБО ПЕРЕДАНА В БУДЬ-ЯКІЙ ФОРМІ ТА БУДЬ-ЯКИМ
СПОСОБОМ БЕЗ ПИСЬМОВОГО ДОЗВОЛУ ПРАВОВЛАСНИКА.

ISBN: 978-617-8923-05-1 (ЕЛЕКТРОННА ВЕРСІЯ)

ОБКЛАДИНКА: ДРУКАРНЯ КАВУН
ІЛЮСТРАЦІЇ: АНАСТАСІЯ БУРМІСТР
ВЕРСТКА: АНАСТАСІЯ БУРМІСТР

*Для тих, хто не перестав мріяти,
навіть коли світ став занадто гучним.*

Глава I

Ірис

Колись, дуже давно, світ був тихішим.

Не тому, що слів було менше — їх вистачало.

Просто вони вміли чекати.

Слова не штовхалися, не перебивали одне одного й не спливали з написом «ТЕРМІНОВО».

Якщо слову був потрібен час — йому його давали.

Іноді навіть забагато. Та ніхто не скаржився.

Люди не носили в кишенях екрани.

Кишені призначалися для дивних речей:

ключів, монет і думок, які ще не знали, де оселитися.

Повідомлення не поспішали.

Новини приходили пішки, інколи — верхи,

рейками або водою,

прилітали з птахами,

а часом — просто разом із чиїмось поглядом.

Світ був сповнений див.

І ніхто не вважав це чимось особливим.

Боги жили поруч із людьми — не на небесах, а там, де їх було найважче помітити:

у дорозі,

на світанку,

у паузі перед відповіддю

й особливо — у тій незвичній миті, коли людина

вже вдихнула, але ще не вирішила, що скаже.

Одному божеству довірили

найкрихітше — *Повідомлення.*

Її звали *Ірис*.

Іноді — богинею **веселки**.

Іноді — вісницею.

А найчастіше — просто тією, яка
вміє поєднувати.

Ірис не вигадувала слів.

Вона робила з ними те саме,

що веселка зі світлом:

не створювала,

а розкладала так,

щоб стало видно те,

що приховане всередині.

Якщо людина не знала, як

сказати «пробач», Ірис знаходила
потрібний відтінок.

Слова, що виходили надто різкими,
вона згладжувала.

А ті, що застрягали між серцем і
горлом — терпляче чекала,
поки дозріють.

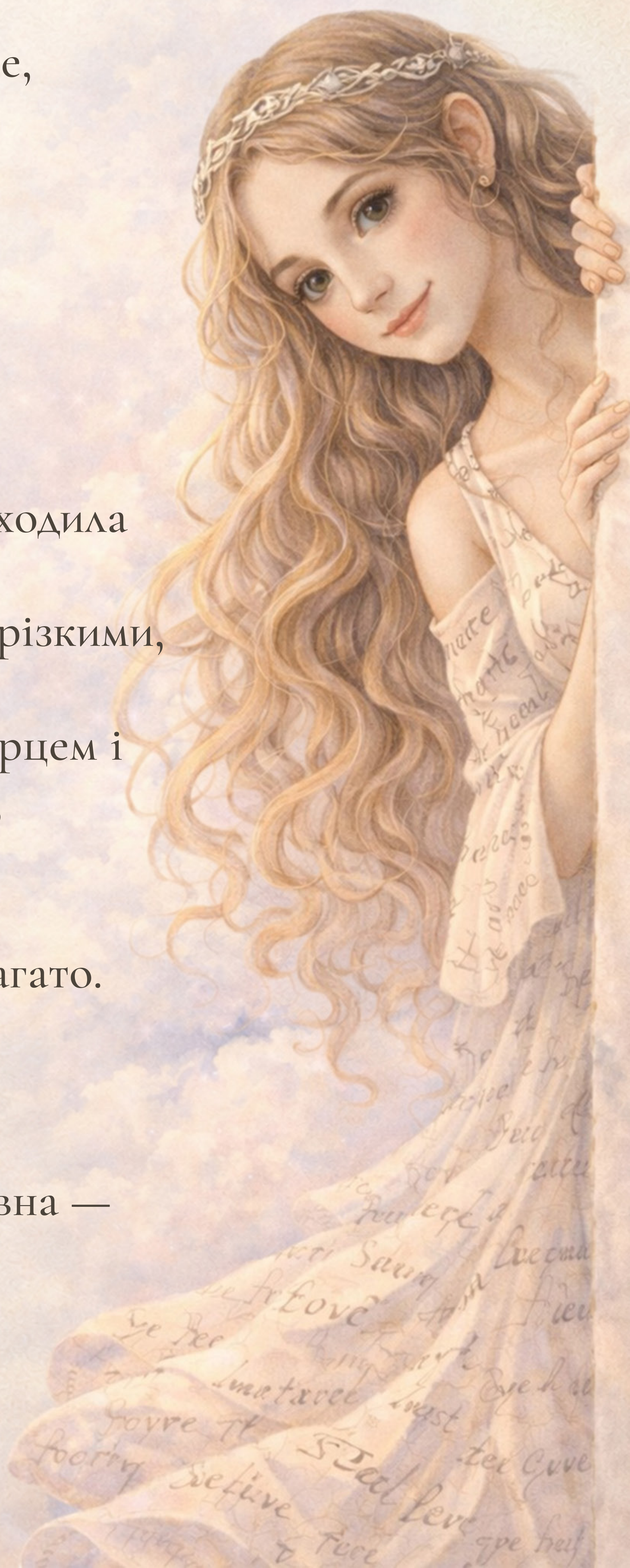
Повідомлень тоді було небагато.

Зате майже жодне з них не
губилося.

Ірис устигала за кожним.

І, відверто кажучи, була певна —
що так буде

...завжди.

Глава 2

Хромлі

В Ірис був супутник.
Не звір.
Не птах.

І навіть не зовсім істота —
тому його важко описати.

Він з'являвся там, де слова
затримувалися
трохи довше, ніж зазвичай.
Його неможливо було
роздивитися як слід — лише
помітити краєм ока.
Як відблиск на воді.
Або колір, що щойно був —
і раптом став іншим.
Ірис називала його

Хромлі.

Хромлі не говорив.
Він **З**м**і**н**ю**в**А**в**В**с**Я**.

Коли слова були щирими, але
тихими —
Хромлі ставав теплим...

Коли вони були гучними,
але порожніми —
його барви тьмяніли...

Іноді він розсипався на відтінки...

Він відчував те, чого вуха не чули.
Якщо людина казала одне,
а думала інше — він починав тремтіти.

Якщо людина мовчала,
але всередині було надто тісно —
він починав світитися.

Не яскраво.
Ледь-ледь.
Лише натяком.

Ірис знала: Хромлі — не про слова.
Він був тим, що залишається між словами.
Поки світ був повільним, Хромлі був спокійним.
Він плив поруч з Ірис, змінюючись разом із дорогами,
голосами й людськими паузами.

Тоді ніхто не поспішав.
І саме тому

Хромлі встигав бути собою.

Глава 3

Слова бувають різними

КОЛИ СЛОВА ЩЕ ВЧИЛИСЯ

Одного разу Ірис зупинилася.

Не тому, що втомилася — богині не втомлюються.

Просто один маленький чоловічок надто довго не міг домовитися з літерами.

Хлопчик сидів на кам'яній підлозі, висолопивши язика від старання, і виводив паличкою на дощечці слово.

М

А

М

А

Принаймні так воно мало виглядати.

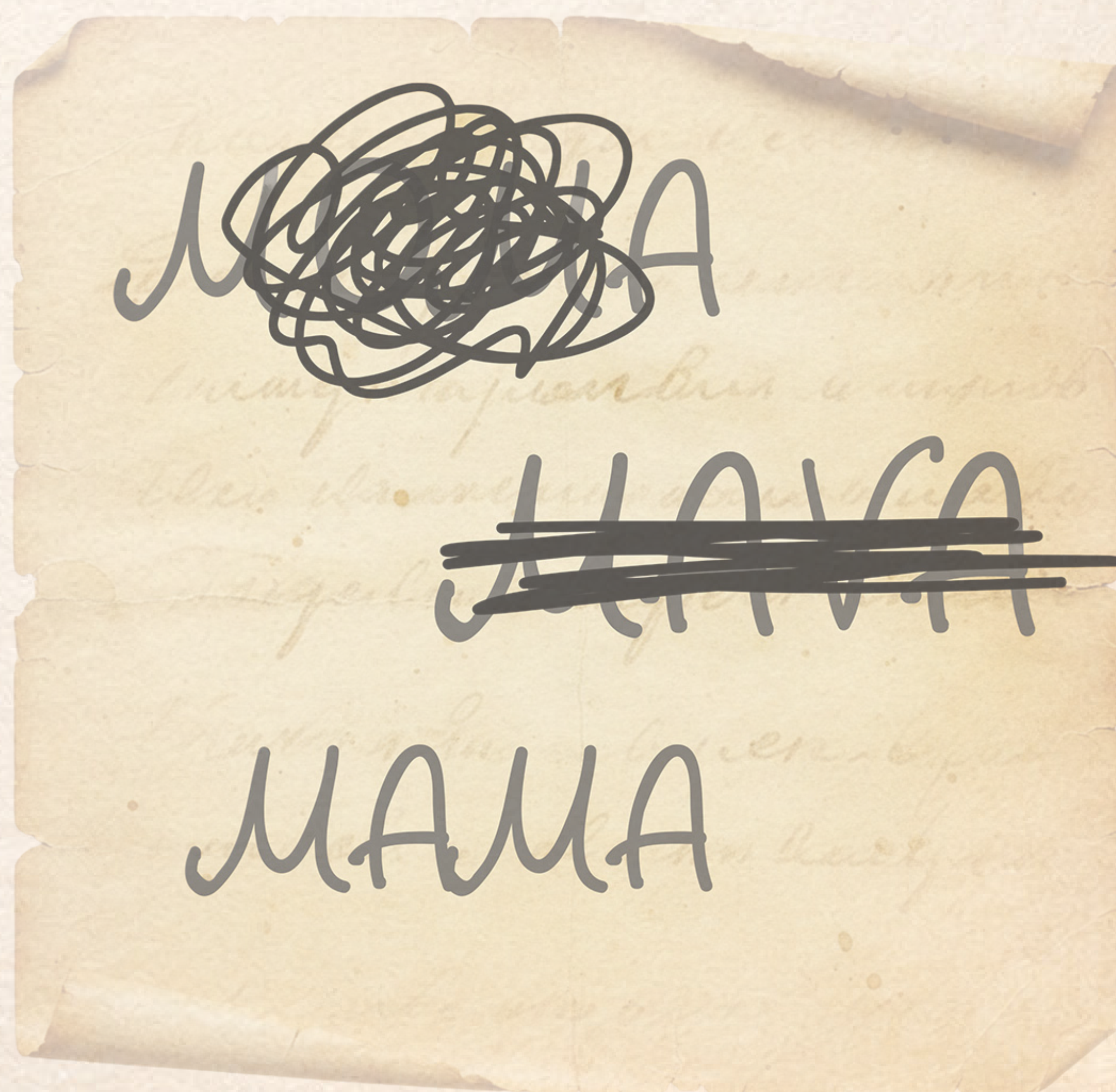
Насправді ж виходило щось на кшталт:

М

Л

У

А

Хлопчик насупився. Стер. Спробував знову.

Літери вперто поводитися, мов кози: кожна йшла туди, куди хотіла.

Хромлі завис поруч.